

Linux kontra SCO

A rendbontó technológiák elutasítása elhibázott lépés.

A mikor a piacon megjelenik egy rendbontó technológia, a piac régi szereplői – a strucchoz hasonlóan – mindent megtesznek azért, hogy ne vegyenek róla tudomást. A rendbontó technológiák általában vagy erőtlenül indulnak, vagy olyan válaszként, amelyek keresik a kérdésüket, így könnyű semmibe venni, leírni az okoskodó betolakodókat. Amikor azonban ezeknek a módszereknek követői akadnak és ostrom alá veszik a területet, a hatalom birtokosai ébredésükkor két válasz közül választhatnak: vagy felkarolják a rendbontót, vagy megpróbálják eltaposni.

A Linux iskolapéldája a rendbontó módszereknek. Programozó-tanoncok játékaiként, főiskolás feladatként kezdte életútját. Az interneten keresztül gyorsan elterjedt, de még ekkor is jóval elmaradt a hagyományos Unix-rendszerek mögött; képességei korlátokba ütköztek, leírásai hiányosak voltak. A Linux azért volt rendbontó (és az még ma is), mert működik. A nyílt forrású fejlesztői modell lassan, de biztosan – mint a mesebeli teknőc –, könnyörtelenül tolta előre a GNU/Linux operációs rendszert és az őt kiegészítő segédprogramokat, mígnem ezek elérték, majd elébe vágta a döbrent, szabadalmakkal felvértezett nyulaknak. A Nyílt Forrás Közösségének szellemisége és a GPL, LGPL, BSD és NLP/MLP felhasználási szerződések által nyújtott biztosítékok segítenek elkerülni a kereskedelmi Unixokra oly jellemző széthúzást, és jogi alapot nyújtanak a nyílt forrású folyamat fejlődéséhez.

A Linuxot felkaroló és eltaposni próbáló erők között tátongó szakadékok széles és mély. Az olyan régóta piacvezető cégek, mint az IBM, a HP vagy

az Oracle új üzleti lehetőségeket sejtnek a Linux-rendszerekben, annak ellenére vagy talán pontosan azért, mert érdekelték a kereskedelmi programokban, beleértve a zárt forrású Unixokat is. Az ellenkező tábor legjelentősebb képviselője, a Microsoft ősrégi Unix-gyűlölő, a Linux „természetes ellensége” – utálja mind nyílt származását, mind nyílt forrású fejlesztői modelljét.

A szegény eltévelyedett SCO valahol a szakadék mélyén bolyong. A SCO Group, amely a Linux terjesztésével foglalkozó Calderából született újjá, most kitagadva érzi magát, mert korábban kereskedelmi Unixot vásárló felhasználói tábora Linuxra vált át. Az IBM-mel szemben támasztott követelésekből és a Linux-felhasználók fenyegetéséből látszik, hogy a SCO a Caldera korábbi barátságos ölelésének erejét a fojtogatásig igyekszik fokozni. A lekörözött informatikai cégek régi és sajnálatos szokásukhoz híven a bírósághoz fordulnak, hogy megpróbálják elérni mindazt, amit a szabad piacon nem tudtak. Ha egy cég jogi úttal próbálkozik sikeres üzletpolitika helyett, az minden esetben nem várt következményekhez vezet. Az, hogy a SCO az IBM AIX-eladásokból próbálja pótolni az elvesztett piaci részesedése miatti bevételkiesést, ahhoz fog vezetni, hogy az IBM amúgy is csökkenő kereskedelmi Unix-eladásai még gyérebbé válnak.

Az, hogy a SCO felhasználási díjakat próbál meg kisajtolni a Linux alapú kereskedelmi megoldások szállítótól és a beágyazott Linuxszal kereskedőtől, lehet, hogy rövid távon lelassítja a Linux terjedését, de befagyaszítja a SCO Linuxból remélt bevételeit is. Az önkibrándítás jellemző válasz a

rendbontó módszerekre. A SCO által kiszabott 699 dolláros kereskedelmi és 32 dolláros beágyazott felhasználási díj arról árulkodik, hogy a cég a fellegekben jár. Ez a hercehurca egy cseppet sem javít a SCO Unix helyzetén, és nem fogja *Darl McBride*-ot Linuxból származó bevétellel elhalmozni. A SCO által elképzelt világban ő maga győzedelmeskedik az IBM elleni perben és a Linux-felhasználási szerződések ügyében, de a cég valójában még mindig vesztesre áll. A SCO azt képzei, hogy elfoghatja, megsebezheti vagy akár megölheti a Linuxot? Ez nem fog megtörténni. A feldühödött kereskedelmi és beágyazott Linuxot használók nem fognak egy csapásra SCO Unixot vásárolni, ha az nem nyújt többet a Linuxnál, még a magas rendelkezésre állású rendszerek esetében sem, és beágyazott környezetben teljesen használhatatlan. Az igazán keményvonalasok megmaradnak majd a Linuxnál, és egy olyan változatot hoznak létre, amelyből az összes SCO-maradvány kimarad. E lehetőségek közül egyik sem segít a SCO-n. McBride-nak és a barátainak azt kell megérteniük, hogy a SCO követelése hosszú távon ahhoz vezetnek, hogy a SCO-kód minden előfordulása – legyen szó akár a Linuxban (átmenetileg) található kódról, akár az SCO Unixról – érintetlenné és eladhatatlanná válik.

Linux Journal 2004. február, 118. szám



James Ready

A MontaVista Software, Inc. elnöke és ügyvezetője, több mint 25 éves mérnöki és vállalkozói tapasztalattal bír.

© Kiskapu Kft. Minden jog fenntartva